

Tăcerea lui Dumnezeu

Marti, 18 septembrie 2007

Gili Cârstea

Cea mai mare dificultate a îngerului bisericii Laodicea, și astfel a poporului lui Dumnezeu de astăzi, este incapacitatea de a înțelege că Dumnezeu a continuat să vorbească după epoca apostolică. Scriptura este folosită cu totul nepotrivit atunci când aplicăm fără discernământ principiul protestant *sola scriptura*. Dăm impresia că tot ce era de înțeles ne-a fost comunicat în cărțile care alcătuiesc canonul biblic, și astfel ne asumăm riscul de a refuza orice rază nouă de lumină pe care Dumnezeu ar dori să ne-o trimită.

Am avut ocazia recent să discut cu un grup de prieteni despre natura Domnului Hristos în contextul soliei 1888, și am descoperit că între noi se află un zid de granit. Ei nu acceptau niciun argument din surse extra-biblice. Spuneau prin asta că ei nu cred că Dumnezeu a continuat să vorbească oamenilor după încheierea canonului.

Așa s-a întâmplat mereu. Niciodată Dumnezeu nu a fost lăsat să vorbească generației prezente, iar motivul a fost că ei posedau deja tot adevărul oferit în vechime, și nu mai era nevoie de altceva. Istoria ne învață că adevărul prezent a fost acceptat mereu doar de o minoritate neînsemnată, iar ei au fost priviți cu destulă ostilitate de restul bisericii.

De asemenea, totdeauna adevărul prezent a părut că pune în pericol doctrina deja acceptată, ceea ce a dus la respingerea lui.

Când Domnul a dorit să vorbească poporului Său, singura posibilitate era să le trimită un mesager cu o scrisoare de dragoste. Răspunsul lor a fost mereu că au pe Moise. Cine este Ilie, sau Isaia, sau Ieremia, sau Ezechiel? Spuneau astfel că nu au nevoie să le mai vorbească Dumnezeu, că sunt mulțumiți cu felul în care le-a vorbit prin Moise și că este tot ce au nevoie spre a fi mântuiți.

Această mentalitate obraznică s-a întins până în zilele cărturarilor evrei care refuzau solia Domnului Hristos cu argumentul: "Știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, dar acesta nu știm de unde este" (Ioan 9:29). Și s-a întins până în zilele noastre, când îi punem lui Dumnezeu mâna la gură și nu-l permitem să ne vorbească decât prin solii Lui de acum 2000 de ani.

Domnul continuă totuși să vorbească, pentru cei care au urechile deschise și ochii unși cu alifia cerească. Și El folosește aceleași metode ca în trecut, alegând soli modești, necunoscuți și fără influență spre a comunica lumină poporului Său de astăzi.

Dacă biserica rămășiței este singurul obiect al iubirii lui Dumnezeu de pe pământ, atunci este o nebunie fără margini să refuzi solia pe care El a trimis-o prin mesagerii Săi aleși, și prin care a fost fondată tocmai biserica de care aparții și pe care pretinzi că o slujești. Este o nebunie fără margini să-l spui lui Dumnezeu, chiar în timpul evenimentelor finale, că nu ai nevoie de solii din partea Lui, că a spus în vechime tot ce a avut de spus, și nu este cazul să-și mai răcească gura cu tine.

De o asemenea îngâmfare doar îngerul bisericii Laodicea poate fi capabil, așa cum este el descris în descoperirea lui Ioan. Doar el nu duce lipsă de nimic, deoarece are Scriptura, este convins că o înțelege corect și nu mai are nevoie de lumină suplimentară.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu tace de un secol, deși timpul ca slava Lui să lumineze pământul a trecut demult.

Când se va trezi din această beție babiloniană, îngerul nostru va descoperi ce devastator este să ai urechile astupate și ochii închiși la soliile lui Dumnezeu de adevăr prezent. Și va înțelege corect ce a însemnat avertizarea pe care a evitat-o, etichetând-o ani de zile ca venind din surse extra-biblice: "Solia îngerului al treilea nu va fi înțeleasă. Lumina care va lumina tot pământul cu slava ei va fi numită lumină falsă de cei care refuză să înainteze în slava ei crescândă" (RH 27 mai 1890).